

Geachte heer/mevrouw,

Graag maak ik gebruik van de mogelijkheid om een reactie te geven op het voorgenomen beleid met betrekking tot de (on)mogelijkheid tot permanente bewoning van recreatiewoningen. Ik pleit voor het legaliseren van permanente bewoning onder bepaalde voorwaarden. Deze oproep is gebaseerd op maatschappelijke realiteit, menselijke maat én gezond verstand.

1. Structureel tekort aan betaalbare woningen

Nederland kampt al jaren met een ernstig tekort aan woningen. Volgens recente cijfers is er een tekort van honderdduizenden woningen, en dit raakt vooral starters, alleenstaanden, ouderen en mensen met een lager inkomen. In deze context is het onbegrijpelijk en inefficiënt dat bestaande, bewoonbare recreatiewoningen – vaak met goede voorzieningen en infrastructuur – niet permanent bewoond mogen worden, terwijl er tegelijkertijd duizenden mensen op een wachtlijst staan of gedwongen zijn tot tijdelijke of onzekere woonsituaties.

2. Gemeenten gebruiken handhaving selectief en als verdienmodel

In de praktijk blijkt dat sommige gemeenten handhaving op permanente bewoning gebruiken als verdienmodel. Er worden leges, dwangsommen en extra belastingen opgelegd aan mensen die vaak geen ander onderkomen kunnen vinden. Ondertussen worden dezelfde woningen lucratief verkocht of herontwikkeld voor toeristisch gebruik, wat suggereert dat het niet om de leefkwaliteit of ruimtelijke ordening gaat, maar om financiële belangen. Dit tast het vertrouwen van burgers in de overheid aan en leidt tot ongelijkheid in de handhaving.

3. Speculatie en rechtsongelijkheid

In veel gevallen worden recreatiewoningen bewust aangeboden als semi-permanente woningen – soms zelfs met medeweten van gemeenten – om vervolgens na verkoop strenger te handhaven op het 'verbod'. Hierdoor raken bewoners gevangen in een grijs juridisch gebied. Intussen kopen investeerders parken op voor winstmaximalisatie, wat de leefbaarheid en veiligheid van bestaande bewoners niet ten goede komt. Het huidige beleid beschermt daarmee eerder de belangen van projectontwikkelaars dan die van woningzoekenden.

4. Maatschappelijke verantwoordelijkheid en menselijke maat

Veel bewoners van recreatiewoningen zijn ouderen, gescheiden mensen of gezinnen die door omstandigheden (zoals ziekte, werkloosheid, of scheiding) op deze plek zijn aangewezen. Het verbieden van bewoning onder dreiging van boetes is niet humaan. In plaats daarvan zou beleid gericht moeten zijn op maatwerk: een systeem waarin gekeken wordt naar veiligheid, kwaliteit van de woning, en het effect op de omgeving, in plaats van een star juridisch onderscheid tussen 'recreatief' en 'permanent'.

Conclusie

Ik roep de overheid op om de realiteit van het huidige woningtekort onder ogen te zien, misstanden bij handhaving door gemeenten te erkennen en werk te maken van een wettelijk kader waarin permanente bewoning van geschikte recreatiewoningen onder voorwaarden mogelijk wordt. Dit is sociaal rechtvaardig, praktisch uitvoerbaar en maatschappelijk verantwoord.